

Informacja w Sprawach		Czytelnia Akt		Biuro Podawcze
Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰		Pn.- Pt. 8 ³⁰ - 15 ³⁰		Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
22 553 70 70		System rezerwacji akt - bip.warszawa.wsa.gov.pl		Lokalizacja BP patrz „Czytelnia Akt”
Radom 48 368 99 08		Wydz. I, II, IV, VII - ul. Jana Kazimierza 10, tel. 22 553 78 21		ePUAP
informacja@warszawa.wsa.gov.pl		Wydz. III - ul. Jasna 2/4, tel. 22 553 78 23		/wsa_waw/SkrytkaESP
Wydz. V, VI - ul. Jana Pankiewicza 4, tel. 22 553 70 37		Wydz. VIII Radom - ul. J. Słowackiego 7 tel. 48 368 99 18		
NIP 525-228-33-65	REGON 015608709	Numer rachunku bankowego Sądu – 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000		
E – TERMINARZ – wykaz posiedzeń Sądu oraz ich wyniki (bip.warszawa.wsa.gov.pl)				

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
WYDZIAŁ IV
ul. Jana Kazimierza 10
01-248 Warszawa

Dnia 15 lipca 2024 r.
Sygn. akt IV SA/Wa 569/24

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

adw. Ewa Ostaszewska-Żuk
Pełnomocnik

Helsińska Fundacja Praw Człowieka
ul. Wiejska 16
00-490 Warszawa

DO RĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 3 lipca 2024 sekretariat Wydziału IV Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Pani jako Pełnomocnikowi skarżącego odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 3 lipca 2024 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Wioletta Metuszevska
Specjalista



WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący **sędzia WSA Jarosław Łuczaj**
Sędziowie **sędzia WSA Kaja Angerman (spr.)**
sędzia WSA Joanna Borkowska

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2024 r.
na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym
sprawy ze skargi [REDAKTED]
na decyzję Rady do Spraw Uchodźców
z dnia 12 stycznia 2024 r. nr RdU-392-2/S/22
w przedmiocie umorzenia postępowania odwoławczego

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. zasądza od Rady do Spraw Uchodźców na rzecz [REDAKTED]
[REDAKTED] kwotę 480 (czteryście osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Wioletta Matuszewska
Specjalista

UZASADNIENIE

Rada do Spraw Uchodźców decyzją z 12 stycznia 2024 r., nr RdU-392-2/S/22 po rozpatrzeniu odwołania [REDAKTOWANE] od decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 27 września 2022 r., nr DPU.420.2226.2022 o odmowie nadania statusu uchodźcy i odmowie udzielenia ochrony uzupełniającej, umorzyła postępowanie odwoławcze.

Decyzja była wynikiem następujących ustaleń faktycznych i oceny prawnej.

Wnioskiem z 2 kwietnia 2022 r. cudzoziemiec, obywatel Iraku, zwrócił się za pośrednictwem Komendanta Placówki Straży Granicznej w Czeremsze, do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o udzielenie ochrony międzynarodowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wnioskiem zastała także objęta żona Aplikanta - [REDAKTOWANE] oraz troje małoletnich dzieci [REDAKTOWANE]

We wniosku o ochronę jako powód opuszczenia kraju pochodzenia i ubiegania się o ochronę międzynarodową cudzoziemiec zadeklarował trudną sytuację ekonomiczną oraz chęć zapewnienia odpowiedniej opieki medycznej córce. Jednocześnie Aplikant oświadczył, iż w kraju pochodzenia rodzina nie jest bezpieczna.

Z akt sprawy wynika, iż cudzoziemiec z rodziną opuścił Irak 25 października 2021 roku, udając się do Turcji, a następnie do Mińska. W dniu 1 kwietnia 2022 r. cudzoziemcy zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Placówki Straży Granicznej w Czeremsze podczas próby pieszego przekroczenia granicy państwowej z Białorusi do Polski.

W dniu 30 sierpnia 2022 roku zostało przeprowadzone przesłuchanie cudzoziemca na temat przyczyn i okoliczności opuszczenia kraju pochodzenia oraz prześladowań. Przesłuchanie przeprowadzono w obecności tłumacza języka kurdyjskiego sorani. W czasie przesłuchania wnioskodawca oświadczył, iż w kraju pochodzenia mieszkał wraz z rodziną w Soran i należał do kurdyjskich sił zbrojnych. Jako główne powody ubiegania się o ochronę międzynarodową wnioskodawca wskazał: chorobę córki, zamordowanie ojca żony oraz fatalną sytuację w kraju.

Po przeprowadzeniu przewidzianej prawem procedury Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzją z 27 września 2022 r., nr DPU.420.226.2022 postanowił odmówić nadania cudzoziemcowi statusu uchodźcy na terytorium RP, a także udzielania ochrony uzupełniającej. W uzasadnieniu decyzji stwierdzono, że cudzoziemiec nie spełnia przesłanek do udzielenia statusu uchodźcy i jednocześnie brak jest przesłanek do udzielenia ochrony uzupełniającej. ,

Cudzoziemiec wniósł odwołanie od decyzji.

Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy decyzję organu I instancji w dniu 13 grudnia 2022 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z 9 maja 2023 r. (sygn. akt IV SA/Wa 415/23) uchylił zaskarżoną decyzję. W dniu 28 lipca 2023 r. Pełnomocnik cudzoziemca wniosła o uchylenie decyzji organu I instancji w całości i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że cudzoziemiec wraz z rodziną opuścił ośrodek dla cudzoziemców w Białej Podlaskiej i nie powrócił do niego przez okres 7 dni, a także deklarował wprost chęć wycofania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w Polsce, należy więc uznać, że w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art. 40 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 40 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie.

W uzasadnieniu wydanej decyzji organ odwoławczy zauważył, że w sprawie nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby świadczyć o sprzeczności umorzenia postępowania z interesem społecznym. W tej sytuacji Rada do Spraw Uchodźców postanowiła umorzyć na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 ustawy z dnia z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego postępowanie odwoławcze, które w tej sytuacji stało się bezprzedmiotowe.

Organ wyjaśnił, że pełnomocnik cudzoziemca złożyła wniosek o umorzenie postępowania i uchylenie decyzji organu I instancji. Na gruncie reguł postępowania administracyjnego, na etapie prowadzonego postępowania odwoławczego, powyższe należało interpretować, jako wniosek o umorzenie postępowania w rozumieniu art. 105 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Organ zaznaczył, iż wykładnię dyspozycji normy zawartej w art. 40 ust. 1 ustawy o ochronie, odnoszącą się do obowiązku umorzenia postępowania w przypadku wycofania wniosku, trzeba relacjonować do konkretnego etapu postępowania w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej. W sytuacji, gdy oświadczenie o

wycofaniu wniosku następuje na etapie postępowania odwoławczego, prowadzący je organ, to jest Rada do Spraw Uchodźców, umarza postępowanie odwoławcze.

Organ stwierdził, iż w sprawie brak podstaw do zastosowania art. 138 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, tj. uchylenia zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenia postępowania pierwszej instancji w całości. W ocenie Rady nie zaktualizowała się żadna z przesłanek koniecznych do zastosowania wspomnianej normy. Podstawę do tego stanowić będzie przesłanka bezprzedmiotowości postępowania pierwszej instancji. Przesłanka bezprzedmiotowości wystąpi, gdy brak było podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy w ogóle bądź nie było podstaw do rozpoznania jej w drodze postępowania administracyjnego, czy też tylko w drodze postępowania administracyjnego prowadzonego przed tym organem pierwszej instancji. W niniejszej sprawie nie ujawniła się, ani nie przedstawiono takiej w oświadczeniu strony, żadna okoliczność wskazująca na bezprzedmiotowość postępowania zakończonego wydaniem decyzji przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z 27 września 2022 r.

Cudzoziemiec złożył skargę na decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, skutkujące nieważnością zaskarżonej decyzji, w postaci art. 138 § 1 pkt 3 w zw. z art. 137 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2000 ze zm., dalej: "k.p.a.") poprzez bezpodstawne uznanie, że strona cofnęła odwołanie i w konsekwencji bezpodstawne umorzenie postępowania odwoławczego, podczas gdy na żadnym etapie postępowania strona nie cofnęła odwołania i brak było podstaw do umorzenia postępowania odwoławczego;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, skutkujące nieważnością zaskarżonej decyzji, w postaci art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 105 § 1 k.p.a. poprzez zaniechanie uchylenia decyzji organu I instancji w całości i umorzenia postępowania w całości, podczas gdy w toku postępowania administracyjnego strona cofnęła wniosek wymagany do wszczęcia i prowadzenia postępowania, a więc przestała istnieć podstawa orzekania o żądaniu strony i postępowanie stało się w całości bezprzedmiotowe;

3. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na wynik sprawy, w postaci art. 40 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1264 ze zm., dalej: „ustawa o ochronie”) poprzez wadliwe uznanie, że wycofanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej na etapie postępowania odwoławczego jest równoznaczne z cofnięciem odwołania, podczas gdy są to dwa różne oświadczenia i brak jest podstaw aby je utożsamiać, bowiem cofnięcie odwołania skutkuje umorzeniem postępowania odwoławczego, zaś wycofanie wniosku inicjującego postępowanie rodzi konieczność umorzenia tego postępowania w całości, nie zaś tylko na etapie odwoławczym.

Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, uchylenie decyzji organu I i II instancji w całości i umorzenie postępowania administracyjnego w całości oraz o zasądzenie od organu na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi podniesiono w szczególności, że w toku postępowania odwoławczego, pismem z 28 lipca 2023 r. skarżący za pośrednictwem pełnomocniczki, złożył oświadczenie o wycofaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i wniósł o umorzenie postępowania pierwszej i drugiej instancji w całości. Powyższe oświadczenie organ uznał za cofnięcie odwołania, a w konsekwencji zaskarżoną decyzją, umorzył postępowanie odwoławcze.

Skarżący nie przebywa w Polsce, ubiega się o udzielenie ochrony międzynarodowej w Niemczech.

W zaistniałych okolicznościach zaskarżona decyzja nosi znamiona rażącego naruszenia prawa i nieuzasadnionej dowolności. Decyzja nie zawiera uzasadnienia na okoliczność, dlaczego art. 40 ust. 1 ustawy o ochronie powinien być odmiennie traktowany w zależności od etapu postępowania administracyjnego; dlaczego jednoznacznie sformułowane wycofanie wniosku inicjującego postępowanie, na etapie odwoławczym miałyby zostać potraktowane jako cofnięcie odwołania. W ocenie skarżącego, nie ma podstaw prawnych do takiej interpretacji.

Błędne jest także stanowisko organu, jakoby w rozpatrywanej sprawie nie zaistniała przesłanka bezprzedmiotowości polegająca na braku podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy w ogóle - wszak brak wniosku

inicjującego postępowanie stanowi właśnie pierwotną przeszkodę w rozpoznaniu sprawy „w ogóle”.

Orzecznictwo sądów administracyjnych nie pozostawia wątpliwości, że brak wniosku inicjującego postępowanie powoduje bezprzedmiotowość postępowania zawsze wtedy, gdy sprawa nie może toczyć się z urzędu. Postępowanie w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej ma właśnie taki, wyłącznie wnioskowy charakter. Także bezprzedmiotowość powstała na etapie odwoławczym, a dotycząca całości postępowania, musi prowadzić do uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej i umorzenia postępowania administracyjnego w całości. Ma to swoje źródło w zasadzie dwuinstancyjności postępowania administracyjnego.

Skarżący podkreślił, że organ administracji nie jest władny samodzielnie modyfikować oświadczeń strony. Jeśli treść żądania budziłaby wątpliwości, obowiązkiem organu byłoby ich wyjaśnienie (zob. np. wyrok NSA z 13.11.2019 r., f OSK 2078/19, LEX nr 2778452). W rozpoznawanej sprawie nie sposób jednak mówić o jakiegokolwiek wątpliwości co do treści i charakteru oświadczenia z 28 lipca 2023 r. o wycofaniu wniosku oraz o żądaniu uchylenia decyzji organu I instancji i umorzenia postępowania w całości.

W podobnej sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (sygn. IV SA/Wa 344/23) w wyroku z 18 maja 2023 r. przyznał rację skarżącemu, stwierdzając, że organ odwoławczy, powinien był uchylić zaskarżoną decyzję, gdyż Rada do spraw Uchodźców nie wywiodła prawidłowych konsekwencji prawnych z pisma skarżącego zawierającego oświadczenie o cofnięcie wniosku, który zainicjował postępowanie oraz żądanie umorzenia postępowania w sprawie. Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał, że cofnięcie wniosku powoduje powstanie obiektywnej okoliczności bezprzedmiotowości postępowania. Jeśli cofnięcie wniosku nastąpi na etapie postępowania odwoławczego, przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia przez organ drugiej instancji, wówczas zastosowanie znajdzie art. 138 par 1 pkt 2 kpa. W ocenie WSA należało zastosować przepisy kodeksu postępowania administracyjnego odnoszące się do przesłanek umorzenia postępowania, ponieważ ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wyłącza stosowania tych przepisów w sprawach dotyczących ochrony międzynarodowej. Już po wydaniu omawianego wyroku, stanowisko zaprezentowane w wyżej wymienionym wyroku WSA w Warszawie zostało

zastosowane przez Radę do Spraw Uchodźców w innej sprawie. Decyzją z 13 października 2023 r., nr RdU-108-2/S/23 Rada uchyliła decyzję Szefa Urzędu w całości i umorzyła postępowanie pierwszej instancji w przedmiocie udzielenia ochrony międzynarodowej w całości, uznając wniosek o udzielenie ochrony za wycofany w sposób dorozumiany w związku z opuszczeniem przez wnioskodawcę terytorium RP.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie i podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje:

Skargę należało uwzględnić, ponieważ decyzja Rady do Spraw Uchodźców z 12 stycznia 2024 r. została wydana z naruszeniem przepisów prawa procesowego, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Należy przypomnieć, że zgodnie z ustanowioną w art. 15 k.p.a., a doprecyzowaną w art. 127 k.p.a. zasadą dwuinstancyjności, każda sprawa administracyjna podlega dwukrotnemu rozstrzygnięciu, przez dwa różne organy administracji publicznej. Skuteczne wniesienie odwołania stanowi dla organu II instancji kompetencję do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej, a postępowanie odwoławcze nie ogranicza się do kontroli decyzji I instancji. Dochowanie zasady dwuinstancyjności postępowania wymaga nie tylko podjęcia dwóch kolejnych rozstrzygnięć przez stosowne organy, ale też wydania rozstrzygnięć w wyniku przeprowadzenia osobno przez każdy z tych organów postępowania merytorycznego. Konieczna jest zatem dwukrotna ocena dowodów i analiza wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

W związku ze złożeniem odwołania od decyzji wydanej przez organ I instancji organ odwoławczy zobowiązany był niewątpliwie w pierwszej kolejności dokonać wstępnej oceny dopuszczalności merytorycznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Przy dokonywaniu tej oceny powinien wziąć pod uwagę, zgodnie z wynikającą z art. 15 k.p.a. zasadą dwuinstancyjności postępowania wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, także te, o których nie wiedział organ I instancji, jak również te, które zaistniały na etapie postępowania odwoławczego.

W przedmiotowej sprawie okolicznością, która mogła stanowić przeszkodę do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy mogła być okoliczność związana z cofnięciem przez cudzoziemca złożonego w Polsce wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej (zarówno w pisemnym oświadczeniu, a możliwe też, że w sposób dorozumiany w związku z wyjazdem z terytorium RP).

Należy zauważyć, że stosownie do treści art. 24 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2022 r., poz. 1264 t.j.), zwanej dalej ustawą, udzielenie ochrony międzynarodowej następuje na wniosek cudzoziemca. Oznacza to że postępowanie w tym przedmiocie może zostać wszczęte wyłącznie na wniosek podmiotu. Nie może być więc wątpliwości, że to od cudzoziemca zależy czy inicjuje tego rodzaju postępowanie i czy zainteresowany jest wydaniem decyzji w tym przedmiocie. W konsekwencji również jemu służy wyłączne uprawnienie do rezygnacji z dalszego prowadzenia przez organ zainicjowanego postępowania. W przedmiotowej sprawie cudzoziemiec poinformował organ o wycofaniu wniosku i wniósł o umorzenie postępowania dotyczącego udzielenia ochrony międzynarodowej. Skarżący opuścił terytorium Polski, jednak organ nie ustalił kiedy okoliczność ta nastąpiła.

Skoro więc cudzoziemiec jako jedyny wnioskodawca utracił zainteresowanie rozstrzygnięciem tej sprawy i wycofał swój wniosek, to mogła wystąpić obiektywna przeszkoda w dalszym prowadzeniu postępowania polegająca na braku wniosku uprawnionego podmiotu, co skutkowałoby bezprzedmiotowością postępowania i koniecznością jego umorzenia na podstawie art. 40 ust. 1 pkt 1 lub pkt 2 ustawy.

Stosownie do treści art. 40 ust. 1 ustawy organ prowadzący postępowanie w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, w przypadku gdy nie jest to sprzeczne z interesem społecznym, a wnioskodawca:

- 1) oświadczył, że wycofuje wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej albo
- 2) w sposób dorozumiany wycofał wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Według art. 40 ust. 2 pkt 5 ustawy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej uznaje się za wycofany w sposób dorozumiany, w przypadku gdy wnioskodawca opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Organ nie wykazał, że w sprawie występuje negatywna przesłanka do umorzenia postępowania w postaci sprzeczności tego formalnego rozstrzygnięcia z interesem społecznym. Organ zaniechał ustalenia czy do skutecznego wycofania wniosku przez cudzoziemca nie doszło już przed złożeniem pisemnego oświadczenia przez cudzoziemca, ponieważ nie podjął żadnych czynności w celu ustalenia kiedy cudzoziemiec opuścił terytorium Polski. Organ nieprawidłowo uznał, że nie jest możliwe wycofanie wniosku inicjującego postępowanie na etapie postępowania odwoławczego.

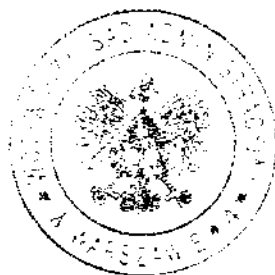
Oznacza to, że organ naruszył przepisy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.a., art. 15 k.p.a., art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. Organ zgodnie z zasadą dwuinstancyjności postępowania miał obowiązek samodzielnie ustalić czy doszło do skutecznego cofnięcia wniosku i ocenić czy w związku z tym zachodzi przeszkoda do merytorycznej oceny sprawy, uzasadniająca wydanie przez organ odwoławczy decyzji o uchyleniu decyzji organu I instancji i umorzeniu postępowania w sprawie. Na skutek wniesionego odwołania organ odwoławczy ponownie rozpoznaje sprawę. Wbrew stanowisku organu cofnięcie wniosku inicjującego postępowanie jest możliwe także na etapie postępowania odwoławczego, ponieważ sprawa jest na nowo rozpoznawana. Jeżeli wnioskodawca cofa swój wniosek, to zadaniem organu odwoławczego jest dokonanie oceny czy nie zachodzi negatywna przesłanka do umorzenia postępowania wynikająca z ww. przepisu szczególnego. W sytuacji gdy negatywna przesłanka nie zachodzi organ odwoławczy nie powinien dokonywać merytorycznej oceny sprawy.

Wskazany przepis zawiera domniemanie zgodności umorzenia postępowania dotyczącego cudzoziemca z interesem społecznym. To rolą organu rozpoznającego sprawę jest wykazanie tej sprzeczności. W rzeczywistości organ nie analizował tej kwestii w przedmiotowej sprawie, ponieważ zawarta w uzasadnieniu decyzji ocena, że w sprawie nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby świadczyć o sprzeczności umorzenia postępowania z interesem społecznym dotyczyła tylko braku zasadności prowadzenia postępowania odwoławczego.

Warto zauważyć, że przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw

członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) zawierają regulacje umożliwiające ustalenie państwa odpowiedzialnego za rozpoznanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w różnych sytuacjach faktycznych, w tym również, w sytuacji związanej ze złożeniem przez cudzoziemca wniosków o udzielenie ochrony w dwóch różnych państwach członkowskich, a także w sytuacji wycofania przez cudzoziemca swojego pierwszego wniosku (m.in. art. 18 ust. 1 pkt b i c, art. 20 ust. 5). Co istotne państwo, w którym wniosek został złożony po wycofaniu przez cudzoziemca pierwszego wniosku złożonego w innym państwie członkowskim, choć ma możliwość wystąpienia z wnioskiem o wtórne przejęcie cudzoziemca, może przejąć odpowiedzialność za rozpoznanie wniosku, wtedy gdy nie wystąpi z wnioskiem w przewidzianych terminach (art. 23 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia). Istnieją również inne sytuacje, w których inne państwo członkowskie, aniżeli to, w którym wniosek został pierwotnie złożony może przejąć odpowiedzialność za rozpoznanie wniosku cudzoziemca. Nie można więc uznać w przedmiotowej sprawie, że cudzoziemiec dokonuje wyboru, które państwo członkowskie rozpozna jego wniosek o udzielenie ochrony, samo zaś złożenie przez niego wniosku w innym państwie członkowskim nie jest zabronione. Ewentualna zaś rezygnacja z wniosku pierwotnie złożonego nie oznacza utraty możliwości rozpoznania wniosku później złożonego w innym państwie.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit c P.p.s.a. orzekł o uchyleniu zaskarżonej decyzji. W ponownie prowadzonym postępowaniu organ odwoławczy uwzględni powyższą ocenę prawną. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 P.p.s.a.



Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Wioletta Matużowska
Specjalista